

LBRIS

We know
books

AMELIA KAHANEY

**CINE MOARE,
CINE MINTE**

PROLOG

Tic-tac-toc, trei fete așezate în șir. Nouă ani, și tot inseparabile: Sydney, Rain și Brianna. Prietene pe viață, sau cel puțin așa cred ele. Stau ghemuite pe aleea din fața casei lui Syd, cu tălpile prăfuite încălțate în sandale care să le protejeze de asfaltul fierbinte ca focul, cu capetele plecate ca să cerceteze îndeaproape lucrul acela pe care Rain l-a prins într-un borcan pentru gem. Este un cărăbuș de un albastru electric, cam cât degetul mare, un fulger tropical pe cenușiiul gălbui al deșertului, cu stropi aurii pe piciorușe.

— Cât de frumos este, abia respiră Syd.

Fetița e un crevetă pistruiat, cu nasul și umerii cojiți tot timpul și cu pielea cea nouă, rozalie, răsărind de sub cea veche. Mijește ochii la elitrele acvamarin ale cărăbușului și se gândește cu jind la piscinele din spatele caselor înșirate de-a lungul autostrăzii spre Palm Springs.

— Atât de tropical.

La opt seara sunt aproape patruzeci de grade Celsius, iar soarele necruțător abia acum a început să se scufunde în spatele lanțului de munți bolovănoși, neregulați, care încercuiesc orașele din deșert. O șopârlă gri, cât un briceag, țâșnește spre umbra unei tufe de trandafir de stâncă ce mărginește strada lor, clipește de câteva ori spre fete, apoi reevaluează situația și se retrage. Fetele ignoră schelălăitul bălos al lui Spanky, câinele lui Brie, o corcitură nesuferită de pitbull ce își scarpină

coastele de gardul de plasă și ridică praful din curtea stearpă, aflată la trei case mai încolo.

Rain se lasă pe călcâie și mijeste ochii spre celelalte două fetițe. Dinții i se îngrămădesc în gură împingându-i buzele în afară, așa că dintr-un unghi seamănă cu un căluț, iar din altul, deși abia a împlinit zece ani, seamănă cu un personaj coborât din vechea și ferfenițita ediție *Vogue* de septembrie pe care fetele o împart între ele. Rain are membre lungi și foarte bronzate, brațele îi răsar ca niște crengi stranii din bustiera roșie, lăbărțată, iar vârtejul sălbatic al pletelor îi flutură peste jumătate de față.

— Frumos, dar într-un fel înfricoșător, rostește Rain.

Întotdeauna își împărtășește încrezătoare și convingătoare gândurile, ca și când acestea ar fi Adevăruri Mărețe pe care toate ar avea nevoie să le audă.

— Uitați-vă la antene, spune Brie.

Târăște încet borcanul peste pietrișul de pe aleea lui Syd, obligând cărăbușul să se miște. Apoi se apropie mult cu fața de borcan, aproape atingându-l cu genele ei albe spre vârful.

— Are gene de Betty Boop.

Și așa și este, pe fiecare latură a cărăbușului se văd trei puncte negre, prelungite cu dâre delicate.

Brie este ciudat îmbrăcată într-una din rochiile acelea urâte și demodate cu fundă mare pe piept, pe care i le tot cumpără taică-su deși n-are nicio idee despre modă, însă celelalte două fete nu spun nimic. E oricum dificil să trăiești cu un tată ca Ed, își imaginează ele, așa încât n-ar avea niciun rost s-o stânjenească și mai mult pe Brie.

— Ar trebui să-i dăm drumul, spune Syd.

O aude pe maică-sa mișcându-se prin casă, aude o cratiță zdrăngănind pe aragaz, pentru macaroane cu

brânză. Dar când ridică borcanul, cărăbușul rămâne nemișcat. E încremenit, cel mai sclipitor smarald pe betonul cenușiu, înconjurat de cafeniurile și bejurile înălțimilor deșertice, de mașini rablagite și de pereții din aluminiu, dărăpănați, din cartierul lor mizerabil. Un lucru prea prețios, prea îndrăzneț ca să existe printre ei.

— A murit, constată Rain sec.

Așteaptă o clipită, apoi spune:

— O să-l păstrez.

Rain apucă insecta cu degetele ei lungi, ca pe o bijuterie. Îl vor și celelalte fete, dar n-o înfruntă niciuna. Rain obține întotdeauna ce vrea. Celelalte două își înghit dorința până când aceasta se topește dând naștere la altceva, un soi de nepăsare care le ajută să fie mai ușor a doua și a treia din grupul lor. Așa merg lucrurile între ele multă vreme, chiar și după ce totul începe să se năruie. Până când totul se schimbă și o nouă ierarhie începe să se stabilească.

Lucrurile pe care toate trei și le vor aminti cel mai mult din timpul petrecut împreună pe dealurile uitate de lume din Termico, în California, sunt strălucirea și arșița și sentimentul de a rămâne prizoniere acolo, captive sub un dom invizibil de sticlă. Pentru că deșertul este un loc unde înveți să aștepti, sechestrat și încins, agitându-te inutil până când îți pierzi tot entuziasmul. Este un loc unde ar trebui să te retragi, un climat pentru cei care și-au trăit deja viața, care au visat mult înainte să se resemneze. Orice tânăr — orice om cu minte — va vrea să plece.

Și, până la urmă, vor pleca toate trei. Dar nu se va întâmpla așa cum își doresc. Una va pleca murind, alta mințind, iar a treia asumându-și vina.

Rain prinde cărăbușul între degete și se ridică, cu genunchii plini de praf.

AMELIA KAHANAY

LBRIS

We know
books

— Gândac idiot, îi spune ea, cu un zâmbet strâmb care apoi se evaporă de pe buzele obraznice.

În mână îi strălucește albastrul metalic al carapacei gândacului mort.

— Ar fi trebuit să sapi și să ieși de-acolo.

PARTEA I
SYDNEY

MAI

1

Crezi că știi când ai atins pragul cel mai de jos, când lucrurile au devenit atât de complicate și triste, încât nu vei mai putea să le repari vreodată. Dar adevărul este că nu ai idee cât de rău poate, de fapt, să meargă totul.

În momentul când, într-o dimineată de luni, ajunsă la capătul puterilor, am eșuat pe bancheta din spatele autobuzului galben care ne ducea la școală, simțind încă pe limbă gustul vomiei, viața mea explodase și se destră-mase atât de tare, încât nu-i mai puteam vedea contururile. Rămăsesem fără prieteni, abandonată, aruncată, umilită. Mai singură decât fusesem vreodată.

Era finalul de rahat al clasei a douăsprezecea, deja prea târziu în ciclul de viață din liceu ca să mai sper că tot ce se stricase mai putea fi reparat înainte ca noi toți să ne rătăcim pentru totdeauna prin lume. Tot ce puteam face era să mai rezist două săptămâni la școală. Curând, atât de curând, liceul și toți din el aveau să devină o amintire pe care urma să-mi petrec tot restul vieții încercând s-o reprim. Începând cu noaptea trecută.

În timp ce autobuzul suspina, revenind la viață, momente din petrecere îmi reveneau în minte, scânteii sclipitoare de rușine care mureau la fel de repede cum se nășteau. Îmi lipseau deja intervale lungi din noaptea trecută. Lucruri pe care n-aveam să le mai primesc înapoi. Tot ce aveam erau câteva momente neclare, confuze, furate prin sticla murdară: pastilele pe care le-am luat, băuturile pe care le-am înghițit, furia pe

care am simțit-o împleticindu-mă ca să ies din casa aia enormă. Suferința de pe fața boțită a lui Rain. Rain, care m-a crezut mereu bună. Care n-a știut niciodată ce față meschină și acră m-am lăsat să devin.

Dar de ce mă înfuriasem atât de tare? Și ce i-am spus de-a supărat-o atât de tare? Îmi amintesc doar frânturi din cearta noastră. Senzația că am țipat una la alta în dormitorul acela mare și întunecat. Cum fusese eliberator și teribil deopotrivă.

Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc, bâjbâind după amănunțele disputei. Dar la fel cum nu poți găsi cuvântul potrivit decât după ore întregi de la momentul când ți-a trebuit, și amănunțele acestea erau într-un loc unde nu le puteam ajunge. Memoria mea a sărit de la arsura de kerosen a băuturii (oricare-ar fi fost aia) pe care-am dat-o peste cap în bucătăria aglomerată de la petrecere, la felul în care pietrișul îmi înțepa pielea. La deșertul rece ca gheața care aproape mă înghițise. La Spider, fratele meu, care a tot înjurat în barbă pe drumul spre casă. La sângele care-mi picura pe brațe, pătând tapițeria mașinii.

Era o poveste aproape coerentă.

Aproape, dar nu pe deplin.

În drumul spre școală cu autobuzul care ne zdruncina coborând de pe munte, nu aveam decât o singură certitudine: că sunt singură, rușinată, o țărăncă proastă. Abandonată în final până și de fratele meu, care se evaporase undeva, în noapte. În dimineața aia, înainte de ora șase, mă împleticisem până la camera lui și deschisesem ușa ca să-i spun cât de rău îmi era de la droguri, să-l fac să se simtă vinovat și să mă ducă la școală... dar patul era gol și mașina nu se mai afla în fața casei.

Acum m-am ghemuit pe locul meu și al lui Rain, locul pe care stăteam încă din clasele primare. Ultimul

din stânga, cel mai bun loc disponibil. Trebuie să-l alegi imediat ce ai urcat. Noi urcam primele și coboram ultimele, venind de cel mai departe. Termico era un punct atât de mic pe hartă, încât nici nu aveam școală. Așa că mergeam la poalele muntelui, în Palm Springs sau Palm Desert, unde erau și hoteluri și case scumpe, cu piscine, malluri, cinemauri și școli.

Urmăresc cu arătătorul desenul făcut de noi două cu pixul pe spătarele locurilor din față, cu ceva ani în urmă. Inimi, lacrimi, noduri celtice, versiuni stilizate ale numelor noastre. *Syd & Rain pentru totdeauna*, am scris eu în clasa a șasea, sau era a șaptea? Dumnezeule, ce adevărat părea pe atunci.

Cum era expresia aia? *Noi ne facem planuri și Dumnezeu râde?*

Domnișoara Roberta a tras autobuzul pe dreapta pentru următoarea stație și ușa s-a deschis fâșâind. Urcă o gașcă de clasa a noua și a zecea, puști pe care nu știu cum îi cheamă, împreună cu doi băieți din a unsprezecea, Kenny Alvarez și Grant Matthews, care trăiesc într-o lume a jocurilor de rol atât de complexe și cuprinzătoare, încât par de pe altă planetă.

Mi-am pus căștile și am privit pe geam dealurile pârlite de soare, înșirate de-a lungul autostrăzii, moliciunea lor cafenie, precum spinarea arcuită a unei pisici uriașe, adormite. Skrillex² mi-a umplut urechile – o linie melodică anxioasă, ca un zombie lipsit de romantism. La 7.35, soarele ardea deja atât de tare, încât sticla ferestrei, plină de urme de degete, mă frigea la atingere. Am atins-o oricum, fiindcă voiam să-i simt arsura.

Încă două săptămâni la școală și o vară singuratică înainte de a putea lăsa în urmă locul ăsta. În toamnă urma să mă îndrept spre Miami University,

² DJ și producător muzical american (n. tr.).

care te ducea cu gândul la plaje și volei, dar nu era vorba, de fapt, decât despre o facultate modestă din Oxford, Ohio, unde trăia mătușa mea, Debbie. Miami University îmi oferise cel mai bun pachet de ajutor financiar din toate locurile unde candidasem. Mama a fost atât de ușurată când am acceptat să locuiesc în camera liberă din casa mătușii Debbie, și asta după ce facultatea îmi promisese douăzeci de ore de lucru cu normă redusă, pe lângă suportarea taxelor de școlarizare.

— Tot viitorul tău se decide acum! declarase mama.

Poate că asta a fost cel mai deprimant lucru pe care mi l-a spus vreodată. Dar Miami University putea la fel de bine să fie și în Florida, la cât de tare tânjeam după o vacanță de la ceea ce devenise viața mea. Ohio părea suficient de departe ca să pot deveni o altă persoană. Fără fantomele fostelor prietene. Fără după-amiezi asudate, înghesuită într-un băiat care în mod sigur avea să mă dezamăgească. Camera de oaspeți din apartamentul lui Debbie dădea spre o curte cu fiare vechi și spre un magazin Kroger, iar dincolo de asta se zărea o așchie cenușie dintr-un râu. Acolo aveam să fiu doar eu, cu unghiile mele roase până în carne și cu visurile mele singuratice.

Poate că asta era lecția pentru tot ce se întâmplase. Anume că viața era gestionabilă numai dacă o trăiai singur.

Noaptea trecută a demonstrat cât de capabilă eram să-i rănesc pe cei pe care-i iubeam. M-am cutremurat, încă bâjbâind după amănuntele care refuzau să-mi revină în minte. Orice am spus, a fost rău de tot. Suficient de rău încât să-mi petrec toată noaptea cerându-mi iertare, și Rain tot să nu-mi răspundă. Am navigat prin toate mesajele mele către ea.

1.41: Îmi pare rău. N-am vorbit serios cu ce am spus.

2.04: Te rog, răspunde-mi & zi-mi că ești OK.

2.47: Spune-mi că mă urăști. Spune-mi că n-o să mă ierți niciodată. Doar spune ceva.

5.20: Chiar ai renunțat cu totul la noi? Eu n-am voie să fiu supărată, nici măcar o dată?

Am fost întotdeauna cea pe care te poți baza, cea imperturbabilă. Fata care își măsura cu grijă cuvintele, care gândea înainte de a vorbi. Sau poate că așa eram cândva. Anul ăsta oribil m-a schimbat într-atât încât, în anumite zile, nici eu nu mă recunosc.

Am încercat din nou: Încă aștept. Alo?

M-am uitat la ecran, așteptând cele trei puncte care să-mi spună că Rain îmi primise cel puțin mesajele, chiar dacă refuza să răspundă. N-a apărut nimic.

În cele din urmă, când autobuzul a oprit în parcare la liceul Valley Sands, m-am chinuit să mă ridic, deși îmi tremurau picioarele. Cât timp a parcat, nu m-am mai obosit să mă uit pe fereastra autobuzului, așa încât atunci când m-am repezit pe scară și am văzut sute de copii adunați în curtea din față, am simțit că mi se taie respirația de la șoc. În deșert, oamenii nu pierd vremea pe-afară după martie sau aprilie. Dar astăzi, deși sunt deja 35 de grade Celsius, aproape toată școala ieșise în fața clădirii. Erau cu toții ciudat de tăcuți, uitându-se țintă în telefoane sau vorbind încet, cu voci grave și posomorâte. Mulți dintre ei plângeau.

Agitația amară din stomac s-a umflat într-o greață copleșitoare.

Se întâmplase ceva rău.

Am scotocit iar în buzunar, după telefon, și m-am holbat la ecranul gol. Un reflex vechi, de pe vremea

când tresărea neîncetat la schimbul de misive cu Rain, de o sută de ori pe zi. Nimeni nu-mi trimisese nicio noutate. Dar serios, cine s-o fi făcut?

Am auzit cuvântul „ea”, cuvântul „incendiu”, apoi le-am auzit încă o dată și încă o dată, pe când mă strecuram prin căldura și mirosul trupurilor de liceeni îngrămădiți unul în altul – deodorantele cu arome de fructe, parfumurile ieftine, izul de echipamente sportive, de machiaj, șosete, gel de păr și adierea vaporilor de nicotină aromată – până când le-am simțit pe toate că-mi umplu gura cu un gust persistent, de care n-aveam să mai scap vreodată.

Coarda întinsă a lipsei lui Rain mi-a plesnit în gât. Chiar dacă nu vorbea cu mine, tot voiam s-o știu aici. Rain ar ști ce să facă, ar ști cum să gestioneze situația. Întotdeauna știe.

Am trecut prin mijlocul curții, unde mulțimea se împrăștiase ca să facă loc pentru Charlotte Yu, o elevă din clasa a noua pe care o știam de la ora de spaniolă avansați și care acum plângea, vorbind la microfonul ținut de o reporteră de la News 4. La o jumătate de metru de ele, un operator le filma pe amândouă.

— Pur și simplu nu pot. Este îngrozitor. Nu-mi vine să cred cât de îngrozitor este, a suspinat Charlotte, repetând cuvintele, ca o placă stricată.

Am ciulit urechile ca să aud ce spune, amintindu-mi întâmplarea de anul trecut, când Jordy Stewart a fost lovită de un camion de aprovizionare, pe când se dădea cu skateboardul prin spatele farmaciei Rite Aid. Lipsa de sens a acestor lucruri, felul în care îți dădeai seama că ar fi putut fi sora sau fratele tău, cea mai bună prietenă a ta, tu însăși. Că ar fi putut fi oricare dintre noi.

— Brie Walsh era cea mai drăguță fată din lume, a spus Charlotte.

Mi s-a tăiat respirația.

Brie Walsh era?

Brie Walsh era?

Evident, trebuie să fi auzit prost. O festă pe care mi-a jucat-o subconștientul. Fiindcă era evident că îmi dorisem ca lui Brie să i se întâmple ceva rău. Și îi făcusem ceva rău nu mai departe de noaptea trecută.

— Spune-mi mai multe despre Brianna Walsh, a cerut reportera. Cum era?

Am clipit violent. Când am deschis iar ochii, totul era colorat într-un gri ca de spital, de parcă peste cer fusesse trasă o umbră.

Îngrozitoare, era ceea ce Charlotte n-ar fi spus vreodată. *Ne-a făcut pe toți și a ținut și scorul.*

— Era minunată și deșteaptă și toți cei de aici... adică noi, toți, o admiram nespus. Era chiar foarte drăguță. Gen, o persoană foarte bună. Era președinta elevilor, făcea atletism, lua note bune...

În mod normal, genul ăsta de linguseală m-ar fi făcut să râd, dar acum am simțit cum îmi dispare culoarea din obraji. Brie îmi luase totul: pe cea mai bună prietenă, sănătatea mintală, bucuria. Am petrecut atât de mult din acest an dorindu-mi ca ea să dispară într-un fel sau altul. Dar niciodată nu mi-am dorit să moară. Sau ar fi trebuit? *Sau mi-am dorit?*

„Voi două vă meritați una pe alta.”

Am scuturat din cap, într-o încercare inutilă de a șterge amintirea aceea. Ultimul lucru pe care i-l spusese noaptea trecută – ultimul lucru pe care îmi amintesc că l-am spus – nu putea fi ultimul lucru pe care să i-l fi spus în viața asta. Nu așa merge viața. În viața reală, Brie era mereu învingătoare, iar eu eram aia care pierdea. Doar mi-o spusese foarte limpede. Și nu învingătorii sunt ăia care o sfârșesc tragic.

În timp ce era încă filmată, Charlotte s-a pierdut cu firea și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Pur și simplu nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

M-am răsucit încet pe călcâie, conștientă de mulțimea din jur, de sutele de copii adunați în curtea școlii, în căldură, gândindu-se toți odată la Brie Walsh. Părea imposibil ca ea să nu ia parte la toate astea. Întotdeauna fusese în centrul lucrurilor, o alergătoare de frunte la maratonul pe care-l reprezenta liceul, un paradox care se bucura de popularitate — bisericoasa care bea până cădea jos, virgina autoproclamată care, pe la treisprezece ani, se metamorfozase dintr-o plăpândă mironosiță nesigură pe ea într-o persoană pe care ceilalți o idolatrizau, de care se temeau sau ambele. Era un vortex plin de forță în care se amestecau ochi albaștri, mușchi tonificați de atletism, parfum de vanilie ce aroma totul, încălțări Stan Smith complet albe și dinți asortați, ca niște dungi lunguiete, albe, un răs ce ieșea în evidență și te lua peste picior din orice motiv posibil, o mitralieră care te rugai să nu-și concentreze raza tăioasă asupra ta. Sau măcar nu pentru multă vreme.

Ar fi terminat-o să știe că pierdea toate astea.

Disperată după mai multe informații, am cercețat mulțimea până când am zărit-o pe Anya Patel stând singură pe o bancă și holbându-se drept în față, cu ochii ficși, mânjiți cu dermatograful de ieri, cu degetele răsucind mecanic pandantivul alcătuind numele ei, pe care-l purta adeseori la gât. Pe obraji avea încă lipite câteva paiete de la petrecerea de noaptea trecută, iar bretonul violet se umflase în toate direcțiile deasupra frunții. Arăta la fel de doborâtă cum mă simțeam și eu.

— Ce se întâmplă?

M-am așezat lângă ea și am simțit cum plasticul băncii îmi arde pulpele.

— Ce s-a întâmplat cu Brie?

Anya m-a privit așa cum își privesc adolescenții părinții atunci când le spun ceva atât de lipsit de noimă, încât par ruși de realitate. Fusese în cercul apropiat al lui Brie la fel de mult timp ca și ceilalți, chiar dacă reușise să se poarte un pic mai drăguț cu mine în ultimele luni decât restul găștii.

— N-ai auzit?

A tras adânc aer în piept, a ridicat privirea spre cer, apoi s-a uitat iar la mine. Mi-am ținut respirația, înfricoșată de ce urma să-mi spună.

— Noaptea trecută fost un incendiu acasă la Brie. Cred că taică-său nu era în oraș. Și...

Mi-a căutat ochii și m-a apucat de mână. Sângele mi-a înghețat în vine și, dintr-odată, am simțit că nu pot îndura s-o spună. *Lasă, voiam să-i spun, nu-mi zice.*

— Brie n-a supraviețuit.

Mi-am privit mâna prinsă între palmele ei. Începuse să tremure.

— Se știe sigur? am întrebat-o, deși era clar că se știa. Toți oamenii ăștia n-ar fi jelit din greșeală.

Anya a dat din cap.

— Este îngrozitor. Eu... nu înțeleg cum poate fi adevărat așa ceva.

M-am întins spre ea ca s-o îmbrățișez și am murmurat un *Îmi pare atât de rău*; iar apoi, înainte să-mi dau seama ce fac, m-am ridicat în picioare și m-am amestecat iar în mulțime.

În timp ce mă deplasam prin curtea aglomerată, mintea mi se umplea cu imaginea micuței Brie, în rochițele ei apretate și cu părul creț, de un blond

aproape alb, pășind solemnă spre mașina tatălui ei sau împletind coama poneiului de jucărie cu o expresie serioasă pe chip, cu ochii albaștri reflectând permanent o stare de absență detașată. Apoi Brie cea mare, scorpia bogată în casa ei nouă și elegantă, șuvițele ei nerușinate și stridente, bluzele imaculate cu vedere la buric, Brie turnând în ea vodcă amestecată cu suc de merișoare până când simțea că revine la viață, că absența aia din ochii morți se transformă în ceva atât de puternic, atât de magnetic, care te-ar fi putut absorbi dacă nu erai atent. Sau în care ți-ai fi putut pierde cea mai bună prietenă, luată de curenți.

Rain. Gândurile mi-au luat-o sălbatic la goană. Trebuie să-și fi ieșit din minți. Nu-i de mirare că nu mi-a răspuns la mesaje. Am lungit gâtul și am început s-o caut cu privirea, dar apoi mi-am dat seama că în niciun caz Rain n-ar fi aici, acum. Rain chiulea de la școală și dacă avea o cuticulă netăiată la o unghie. În niciun caz n-ar veni azi, aici, să-i lase pe ceilalți s-o vadă plângând. N-ar rezista să se uite cum e vorbită pe la spate, nu le-ar îndura mila.

I-am trimis iar un mesaj, de data asta disperat. Măinile îmi tremurau atât de tare, încât aproape că am scăpat telefonul pe jos.

Abia am aflat și eu. Îmi pare foarte rău. E cineva cu tine? N-ar trebui să fii singură în momentele astea.

Am făcut o pauză și am verificat dacă a citit mesajul, însă nu era niciun semn că ar fi făcut-o. Am scris iar:

Te rog, spune-mi unde ești. Vin la tine. Să uităm de noaptea trecută. Nimic din toate alea nu mai contează.

Clopoțelul de dimineață a început să țârâie strident. Urma să aibă loc o adunare, exact ca atunci când a murit Jordy. Terapeutele pentru gestionarea suferinței, îmbrăcate în fuste cu volane și purtând cercei lungi, stăteau cu fețe posomorâte în spatele directoarei Stokes, care-și rostea discursul.

M-am răsucit într-un cerc de trupuri viermuind pe lângă mine, elevi strecurându-se în clase mai tăcuți decât de obicei. Câțiva din clasa a unsprezecea și a douăsprezecea, pe care-i știam din ciclul primar, au dat din cap spre mine amintindu-și, poate, că fusesem cândva apropiată de Brie. Candice Lombardi, care fusese prietenoasă cu mine noaptea trecută, la petrecerea fratelui ei vitreg, s-a desprins din grupul fetelor alături de care mergea și a venit glonț spre mine, cu nasul și ochii roșii. Mi-a zâmbit într-un fel care mi s-a părut la început plin de înțelegere, m-a lovit în umăr când a trecut pe lângă mine și apoi s-a oprit doar o secundă, cât să-mi șoptească în ureche:

— Acum ești mulțumită?

Zâmbetul ei s-a transformat în altceva, nările i-au fremătat și apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă să mă sparg în mii de cioburi chiar acolo, în curtea școlii. Cuvintele ei jucau ping-pong în mintea mea: *acum ești mulțumită acum ești mulțumită acum ești mulțumită*. M-am repezit prin mulțimea de elevi, spre intrarea în școală, ca o gură deschisă să ne înghită în clădirea joasă și cafenie, precum o baracă militară care nu reușea să ne ocrotească. Mi-am îndesat mâinile în buzunare, cu pumnii strânși, ca să opresc tremuratul. În țeasta mea, un bâzâit devenea tot mai puternic: ca niște cicade, ca niște suflătoare de frunze, ca niște picamere.

La cel din urmă sunet al clopoțelului m-am strecurat în banca mea, pentru ora de dirigenție. Chiar fără să privesc într-acolo, eram conștientă că locul

lui Chase era gol, la trei rânduri de al meu, un punct dureros frecat până ce a devenit carne vie. În timp ce doamna Centowicz se poticnea într-un discurs de consolare, m-am prefăcut iar în praf și pulbere, un nimeni pentru toată lumea. Restul orei m-am uitat drept în față, încercând să nu mă gândesc la nimic. Dorindu-mi, ca întotdeauna, să fie totul ca înainte.

Dorindu-mi-o, ca întotdeauna, pe Rain.

2

După o adunare de două ore, în care terapeutele pentru gestionarea suferinței au zâmbit cu nervozitate în spatele directoarei Stokes, în timp ce ea ne zorea să lăsăm durerea să iasă, suntem aici ca să vă ascultăm, este o tragedie îngrozitoare și este dificil pentru noi toți să înțelegem cum de se pot petrece asemenea lucruri unor oameni buni, chiar și Briannei noastre, care a fost ca o rază de soare pentru această comunitate, restul zilei a trecut în spatele cortinei cenușii a neîncrederii și ororii. Eram bântuită de gândul la plămâni lui Brie umplându-se cu fum, de imaginea ei întinzându-se spre ușă, încercând să apuce clanța, de faptul că nu știam dacă flăcările i-au atins sau nu pielea.

La fiecare jumătate de oră, mai mitraliam un mesaj către Rain, fără să am vreo veste de la ea.

Am petrecut prânzul și pauza în atelierul de ceramică, unde mă duceam de când o terminasem cu Chase. M-am așezat la o masă din spatele atelierului, cu o felie neatinsă de pizza luată de la cantină, lâncezind în fața mea, în timp ce mă holbam în gol, dorindu-mi ca Rain să răspundă măcar la unul dintre mesajele mele. Pe celelalte scaune împrăștiate prin încăpere mai erau câțiva neadaptati ca mine, garantându-ne fiecare unul altuia curtoazia de a ne preface că suntem singuri.

În cele din urmă, domnul Day, profesorul foarte în vârstă cu care făceam modelaj, s-a târât greoi spre mine.

— Uite o chestie tare de tot, a spus el.